

BAGR

PŘÍBĚH MUTANTA

MARTIN KOLÁČEK

Martin Koláček

BAGR

Příběh mutanta

PRVNÍ DEN ŠKOLY

Náš příběh se odehrává v post-apokalyptickém světě plném mutantů, obřích masožravých rostlin, burzovních makléřů a další lidožravé havěti. Radioaktivní spad už spadl a lidstvo vylezlo z podzemních krytů na sluncem zalité, mutanty hnojené louky.

Bagr Grunt se poprvé kutálel do školy. Dost se toho obával. Bagr totiž nebyl obyčejným člověkem. Ve skutečnosti nebyl člověkem vůbec. Bagr Grunt byl mutant. A skutečnost, že byl oblečen do slušivého námořnického oblečku s nažehlenými manžetami a s roztomile stupidním kloboučkem, neměnila nic na tom, že pod tím vším byl hrůzu vzbuzující chlupatá koule s obrovskou hubou plnou ostrých zubů. Jestli si jeho rodiče mysleli, že když ho obléknou jako idiota, nikdo si faktu, že je lidožravým mutantem, nevšimne... Měli by si pořídit příručku o tom, jak zacházet s mentálně zaostalými jedinci, a pak podle ní spolu vzájemně zajít.

Bagr byl zvyklý na to, že nebyl v kolektivu příliš oblíben. O jeho druhu, krosinech, panovala spousta ošklivých předsudků. Například ten, že žerou lidi.

A co hůř, byla to pravda.

Ne, že by byl právě náš Bagr nějakou lidožravou bestii, to vůbec ne. Aspoň většinou ne. Bagr byl dobře vychovaný a uměl své pudy krotit. K přežití žrát lidi nepotřeboval. K doplnění potřebných živin mu stačila i mrkev. Vlastně i nať z mrkve... Po pravdě, byl schopen spořádat záhon mrkví i s veškerou půdou, pokračovat dlaždičkami ležícími na cestě, kůlnou stojící vedle cesty a vyděšeným zahradníkem, po zmíněné cestě prchajícím.

Zkrátka řečeno, takový krosin mohl sežrat cokoliv. Mohl by svými stravovacími návyky uvést v depresi všechny vegetariány, vegany,

fruktariány i jinou sebepoškozující svatou verbež. Tím, že by jedl pouze anorganické látky.

Jenže tak snadné být krosinem není.

Bagr Grunt jedl lidi výhradně v situacích, kdy byl emocionálně rozrušen. Poprvé se mu to stalo, když se mu ve školce děti smály, že říká svému tátovi „mami“ a své mámě „tati“. Bylo to strašně nespravedlivé. Vzhledem k tomu, že jeho otec, Grunt RX-10, byl opravdu tím, kdo ho porodil, zatímco jeho matka, Grunt RX-10, jej zplodila, oslovoval je zcela správně. Jenže děti jeho vysvětlení neposlouchaly a dál se mu smály. A tak začal jíst. Nejdřív dětem snědl jejich plyšové hračky, autíčka a pokladničky. Jenže děti jaksi postrádaly některé základní pudy (tedy především pud sebezáchovy) a místo útěku mu začaly ošklivě nadávat. Tím ho rozrušily ještě víc. Jeho pocit nespravedlnosti sílil, protože za ty snědené hračky si přece mohly samy.

A tak snědl i je.

Byl pak vyloučen z jakékoliv předškolní docházky, prý dokud se nenaučí chovat. Po roce mu jeho otec zařídil výjimku, s tím, že na náklady vlastní společnosti pro chov a převoz krosinů nechal do školky instalovat rozvod vůně konvalinek, která krosiny paralyzuje.

Bohužel, jednoho dne za bouřky vypadl proud, čímž přestal fungovat i zmíněný rozvod vůně. Udeřil blesk, Bagra to rozrušilo a když přišel k sobě, zuby měl plné nějakého svinstva.

Ono svinstvo se ukázalo být zástěrou kuchařky. Děti tentokrát naštěstí vynechal, ale prožral se skrz zeď školky do parku, v němž pozřel sochu zakladatele města, a pak pokračoval do vývažovny pro chudé, kde během několika minut vyřešil místní tíživou sociální otázku.

Incident mu byl prominut díky tomu, že jeho otec slíbil na vlastní náklady postavit novou sochu a opravit zeď školky. Z veřejného vzdělávacího systému byl však malý Bagřík opět vyloučen.

Naděje na chlapcovo znovuzapojení do společnosti svitla, když mu byla o rok později diagnostikována porucha nepříjmu potravy a on dostal oficiální dokument, dokládající, že za své záchvaty žravosti nemůže.

Bohužel ho snědl.

Až nyní, v pololetí 5. třídy, se konečně dostal jeho případ na řadu na místním městském úřadě, vydali mu dokument nový a on dostal druhou šanci.

Bagr konečně dorazil k budově školy. Muž, který před ní stál, zjevně čekal na něj.

„Ty musíš pýt Pagr, vid’?“ spustil na něj sladkým hlasem.

„Ne Pagr. Bagr!“ odvětil krosin. Strašně nenáviděl, když jeho jméno komolili. Stačí, že se jmenuje takhle debilně v základu, bez zkomolení.

„Ale vždyť já vím. Promiň, mám opar, tak se mi špatně vyslovuje B – au!“

„Aha, no jo, tak to buďte rád, že nejste krosin. U mě by opar znamenal, že budu mít půlku koule v prdeli.“

„Ale no tak,“ krotil ho učitel, „u nás ve škole se sprostá slova neříkají.“

„Ale ne,“ vyhrkl Bagr nervózně, aby své faux paux vysvětlil, „já tou koulí nemyslel jako varlata. Já myslel hlavu. To je jediná koule, co mám.“

„Ne koule! To druhé slovo bylo sprosté!“

„Opar je sprostý slovo?“

Učitel se rozhodl první kázeňský přestupek nového žáka raději ignorovat: „Zapomeň na to. Takže,“ odkašlal si, „já jsem pratr Řehoř. Tenhle rok se s tvojí třídou pudeme věnovat ná-oženství.“

„Jak jako věnovat?“ vyděsil se krosin.

„Prosím?“

„Já se nechci na nic věnovat.“

„Ale ne, říkám, že se pudeme věnovat ná-oženství.“

„No vždyť jo. Já teda nevím, jak se může někdo věnovat na ženství, ale rozhodně se toho nehodlám účastnit! To se jako budeme muset nechat předělat?“

„Ná-bo-au-ženství,“ upřesnil bratr.

„Jo tak, náboženství,“ uklidnil se Bagr, „jé, tak to je nuda. Já myslel, že se budu učit dějiny a jazyky a tak, ne nějaký náboženský bláboly.“

„Ale to nejsou plá-oly! To jsou dějiny. Jen podány tak, jak nám je popsal Půch.“

„Dějiny skrz puch? To je nechutný!“

„Bůh! Au!“

„Táta říká, že Bůh je jenom konstrukt lidské imaginace. Kdo v něj věří, je debil.“

„Co kdybys držel... eh... ústa?“ na poslední chvíli se uklidnil učitel, než řekl trochu méně neutrální „tu svoji hnusnou zupatou hlavu“.

Krosin si jej zvědavě prohlížel. Učitel mu věnoval pohled stejně zvědavý.

„Doma tě neučili víře?“

„Ani ne, táta říká, že církve je banda zmrdů.“

„Vidíš, všichni se učíme. I poučení, že můj otec je kretén, má význam.“

Bagr na něj jen nechápavě zíral. Co s tím má co do činění učitelův otec?

„Tvůj táta se mýlí. Církve je plná schopných a dobrých lidí, kteří se snaží zlepšit život svých plízkých. Například vzdělávání dětí a mutantů je jejím primárním zájmem. Přijít ti naproti mi přikázal přímo sám Svatý otec.“

„Aha,“ pochopil Bagr, „to je ten kretén?“

Učitel náhle zcela vypadl ze své role: „No to puch řek! Jmenuje se Damián a je to pořádný parchant.“

„A ten parchant je v církvi?“

„No jistě. Je to papež, vůdce církve.“

„Aha, tak to musí být vážně pěkněj zmrđ, co?“

„No to teda!“

„...když všichni v církvi jsou zmrđ...“

„Já jsem přece taky v církvi! Pratr Řehoř, chápeš?! Pratr! Kněz!“

„Jo tak...“ Bagr se pokusil nasadit omluvný výraz.

Hlavně že mu máma několikrát kladla na srdce, že musí udělat dobrý první dojem! Že ten určí, jaké mu budou učitelé dávat známky po zbytek studia. Jestli je to tak, může se rovnou odkutálet domů. Copak se dá nějak vylepšit první dojem, během něhož jste svému učiteli oznámili, že je debil a jeho organizace že je banda zmrđů?

„Pardon,“ zkusil to, „víte, já jak jsem krosin, tak mám takovou vlastnost, že když jsem nervózní, klesá mi inteligence. A já chtěl udělat dobrej dojem, ukázat, jak jsem inteligentní. Jenže tím jsem se stresoval a kvůli tomu mi klesla inteligence... A čím blbější jste, tím hůř se dělá dojem, že nejste. To asi znáte...“ zarazil se, pak vyhrkl: „Teda vy asi ne, já myslel jako...“

„No dopře,“ zarazil jeho omluvu kněz, „už raději nemluv, dokud se neuklidníš. A co se týče víry, pudeme mít půl roku na to, apychom to spolu proprali. Všechno si v hodinách řekneme.“

„Aha, a proč jenom půl roku?“

„Protože za půl roku proběhne konkláve, ze mě se stane papež, a pak bude učit Damián, bude u toho přivázaněj hlavou dolů od stropu a do rozkroku mu budou každou hodinu odbíjet kukačkový hodiny! Au! Sakra! Krucifix! Zkurvenej opar!“

Všiml si Bagrova překvapeného výrazu a trochu se uklidnil, ačkoliv opar na jeho rtu zřejmě pekelně bolel.

Chvíli bylo ticho.

„A nebude mu to vadit?“ bezelstně se zeptal Bagr.

Řehoř místo odpovědi jen pokynul, aby ho krosin následoval.

Vyrazili společně chodbami budovy. V tichosti. To Bagrovi vyhovovalo. Báł se, co by kvůli aktuálnímu stavu své inteligence mohl ještě pokazit.

Do cesty se jim postavily schody.

„Vidíš,“ řekl Řehoř, „jsme poněkud pozadu, co se pezpariérového přístupu týče. Myslíš, že si s těmi schody poradíš?“

Kdyby měl Bagr ruce, pokrčil by rameny: „Ale jo,“ řekl, „poradím.“

Během minuty nebylo po schodech ani památky. Jen hliněná skluzavka a kus zrezivělého zábradlí na straně dávaly tušit, že zde ještě před chvílí bylo schodiště.

Bagr na vrcholu skluzavky spokojeně chroupal zbytky žulového obložení a rozhlížel se po chodbě. „S těma sloupama bych si poradil taky,“ zavolal dolů na kněze.

„To nebude nutné,“ poněkud zmateně jej ujistil bratr Řehoř, zatímco se snažil uvědomit si, kde udělal hned na začátku výchovného procesu pedagogickou chybu.

Cesta pokračovala do sklepa. Bagr byl stále více nervózní, ale naštěstí se celkem slušně ovládl. Po pár snědených krysách a ozdobných keřících došli ke dveřím s nápisem 5.Z.

Vešli dovnitř.

ZATRACENÍ MUTANTI

Hned, jak uviděl své nové spolužáky a spolužačky, Bagr trochu pookřál. Sem by mohl zapadnout. Jistě, minimálně polovina z nich vypadala opravdu lidsky. Měli dvě nohy, dvě ruce, nos, uši - obvykle i po jednom na každé straně hlavy...

Po jednom uchu, ne nosu, samozřejmě...

No prostě vše, co k mládeži právě vstupující do puberty patří.

Druhá polovina ale do těchto měřítek až tak úplně nezapadala. Tak například zde byl týpek, který vypadal jako žabák a neustále kolem sebe vypouštěl sliz. Hned vedle se nacházela tekutá entita nevýrazné hnilobné barvy, zato výrazného hnilobného zápachu. Zadním lavicím pak vévodila ohromná chlupatá bestie s rukama jako sloupy veřejného osvětlení a zadnicí tak velkou, že by sama obsadila celý autobus.

Řehoř vešel dovnitř a za ním se vkutálel Bagr. Otočilo se k nim všech patnáct pohledů. Celkem to dělalo asi čtyřicet očí, především díky gigantické mouše, soustředěně ťukající sosákem do klávesnice počítače.

„Milí žáci,“ pronesl Řehoř slavnostně, „je mojí radostnou povinností představit vám vašeho nového spolužáka. Jmenuje se Pagr Grunt. Doufám, že se mu nepudete smát za jeho hloupé jméno ani ošklivou podobu...“

V krosinovi se začala rodit touha sežrat knězi boty.

„...Kvůli jistým kázeňským prohřeškům v minulosti byl doted' odsouzen k domácí výuce.“

Třídou to zahučelo, nejspíš jako výraz toho, že většina jejího osazenstva by si přála být takhle odsouzena. Řehoř je umlčel prostým pohybem ruky.

Ano, měl mezi nimi autoritu. Zřejmě nebude Svatý otec prvním, koho bratr Řehoř pověsí rozkrokem před kukačkové hodiny.

„Tak Pagře...“

„Bagře!“

„...pověz nám něco o sobě.“

„No, já...“ začal nejistě Bagr, „jsem krosin...“

„Nepovídej,“ zašklebil se kněz, „co takhle něco víc? Třeba - au - jaké máš koníčky?“

„Ke koníčkům mě nepustí. Prý bych je snědl...“

Třída se rozchechtala.

„Ale ne, mám na mysli záliby,“ upřesnil kněz, „jako třeba hraní na kytaru, vyšívání, nebo tak.“

Bagr se na něj překvapeně otočil: „Vyšívání?“

„Aha, no jo, promiň, ty vlastně nemáš ruce, vid’?“ Řehoř hodil do místnosti poťouchlý úsměv. Tentokrát se ale třída nezasmála. Autoritu u nich možná měl, ale rozhodně nebyl oblíbený.

„A co takhle nějaké hry?“ kněz rychle pokračoval, aby trapná situace po nepovedeném vtipu rychle skončila, „máš rád nějakou hru?“

„No, celkem mě baví bowling.“

Třída se opět rozesmála.

„No vidíš, to je hezké. A ty tedy hraješ při bowlingu kouli?“ zkusil to znovu Řehoř. Smích ve třídě okamžitě zamrzl.

„Ne,“ opět zcela bezelstně odvětil Bagr.

„Ježíš, co to je za otázku?“ ozval se nejen lidský, ale především neobyčejně krásný kluk v zadní lavici, „a co jste při bowlingu vy, bratře? Kuželka?“

Třída se opět rozesmála.

„Pozor, chlapče!“ Řehořovy obličejové rysy ztvrdly, „ještě jedna taková poznámka a tvůj rozkrok zase potká kukačku! Za chvíli ti tam nic nezůstane!“

„To ne!“ ozvaly se současně dvě dívky a jedna moucha. Dívky se nevraživě podívaly jedna po druhé. Moucha to v záchvatu studu zalomila pod lavici.

„No tak byste měly, slečny, domluvit svému vtipnému krasavci, aby držel jazyk za zuby! Tak, Pagře...“

„Bagře!“

„...je něco, na co by ses chtěl zeptat?“

„No, vlastně jo,“ odvětil Bagr, „jak to, že jsme třída 5.Z? Já myslel, že se to počítá od áčka. Ale tolik tříd tady přece nemáme!“

„Á, zvědavá otázka od zvědavého ducha.“

„To ne, to nebyl duch, to jsem se ptal já,“ zmateně řekl krosin. Když se třída znovu rozchechtala, začervenal se. Vzhledem k jeho hustému černému kožichu to ale nikdo nepozoroval. Je to tradiční výhoda krosinů, díky níž není poznat, v jaké jsou náladě. Je to ale zároveň i nevýhoda, právě proto, že nikdo včas nepozná, v jaké jsou náladě.

„Neudělujeme čísla podle pořadí,“ jal se vysvětlovat Řehoř, „ale podle pravděpodobnosti, s níž budou vykoupeny duše žáků v ní. ‚A‘ jsou Andílci, ti to mají jisté. ‚O‘ nám říká, že rostou pro očistec. ‚P‘ znamená ‚Pokud něco nezmění, skončí v Pekle‘. No, a ‚Z‘ jsou Zatracení. Je to třída těch, kteří se nemají šanci dostat do nebe.“

„To jste mě ale asi zařadili špatně. Já už jsem v nebi byl.“

„Prosím?“

„No jasně. S tátou. Když jsme letěli s krosinama na Měsíc.“

„Vidíš, je jasné, že ty do nebe nemůžeš. Vždyť ani nevíš, co to je!“

„Ale jo, vím, je to modrý a jsou na tom mraky.“

„Podle nejnovějšího výkladu je slovo nebe - au - pouze alegorie, neexistuje reálně...“

„Ale jo, jasně, že existuje,“ bránil svoji realitu Bagr, „podívejte se z okna. Visí tam. Teď je teda šedivý, protože je zataženo...“

„Nebe, o němž mluvím, nemá nic společného s tím, na němž jsou mraky!“ ostře jej přerušil kněz, „je to název pro stav věčného bla-au-ha, vykoupení. Pro posmrtný život.“

„Aha. Takže až umřu, tak nepůjdu do posmrtného života?“

„Ne.“

„A kam teda? Do posmrtné smrti?“

„Budeš zatracen!“

„A proč zrovna já?“

„Přece protože jsi krosin.“

„Jasný!“ nevydržel to onen krásný chlapec v zadní lavici, ignorující hlasité „pšt!“, které jeho směrem vysílaly všechny tři spolužačky, „to si takhle visí náš Pán na kříži a vedle něj dva odsouzenci, ne? A ten jeden na něj: Ježíši, já fakt lituju, co jsem dělal. A kolega určitě taky. Myslíš, že budeme zprasený, jako ty? A Pán na to: Aleluja, pravím, ještě dnes se mnou přijdeš do nebe. Ale ten druhý, ten půjde leda tak do prdele, páč to je krosin.“

„No jistě,“ uchechtl se Řehoř, „aby se nám zas neozval náš Antikrístek. Tak jen pro tvoji informaci, Sát’o,“

„Át’o,“ opravil jej chlapec,

„Tady Pagrova...“

„Bagrova!“

„...duše je už v jeho útlém věku zatížena těžkými hříchy.“

„Ale nepovídejte! A copak udělal? Nakreslil Kristovi tykadla?“

„Tak například snědl docela dost lidí.“

„Ale to jsem byl ještě malej!“ bránil se Bagr.

Áťa se nenechal vyvést z míry: „I řekl Bůh, nepozřeš bližního svého či statku jeho. Ale napište to do Bible někam dozadu, páč jedenáctka není tak hezký číslo.“

Bagr cítil ke svému novému spolužákovi stále větší sympatie.

„V Pipli je především napsáno,“ odvětil Řehoř, „šesté přikázání, a to zní: Nezapiješ!“

„Tak když už se pipláme v Pipli...“ třída se rozchechtala, „tak mi řekněte: Není to nějak chybné? Nezabiješ? A to jako koho? Člověka, zvíře, květinu? Bud' žij ze vzduchu, nebo chcípni? Zhebni a půjdeš do nebe? A říkám vám, na rozdíl tady od Bagra církev zabila mnohem víc lidí, než by potřebovala k jídlu!“

„Přikázání se říkají jednoduše pouze nevzdělcům, Sát'o...“

„Áťo!“

„...Nevzdělcům, jako jsi ty. Aby to pochopili. V BIBLI - au - je samozřejmě tento bod rozveden. Říká jasně, že se nezapiješ týká tvých plizních.“

„Nezapiješ plizního svého?“

„Ano!“

„To je dost nedostatečné vysvětlení, bratře Řehoři. Třeba vy jste pěkný čurák, takže pro mě jste možná plizní, ale fakt ne bližní. Takže bych vás mohl sežrat, ne?“

„Po hodině se stavíš u mě v kapinetu!“ chladně mu oznámil Řehoř.

„Jasný!“ vrátil mu Áťa, „zase ve vašem kapinetu zkapou něčí koule jako oběť pro větší slávu Boží, co?!“

„Nemluv o opěti, pohane! Tohle je zcela normální světská disciplinace!“

„Jenom proto, že nemáte odpověď!“

To Řehoře dopálilo: „Já že nemám odpověď?! Já mám vždycky odpověď! Na všechno!“

„No tak jak je to s těma bližníma, co?!“

„Pližní je každý správný milující křesťan!“ zařval Řehoř a oddusál do svého kabinetu, aby připravil kukačkové hodiny.

„No, a,“ nejistě se ozval Bagr, nyní osiřelý před celou třídou, „nemohl bych teda jíst aspoň ty špatný křesťany?“

Třída se opět rozřehtala. Bagr se začervenál tak, že to bylo vidět i přes jeho kožich.

ÚSKALÍ VZDĚLÁVACÍHO SYSTÉMU

První dny v nové škole ubíhaly Bagrovi poměrně rychle a příjemně. Jistě, narážel na mnohá úskalí. Například v tělocviku. Asi nejhorší byl skok přes kozu. Což o to, když se pořádně rozjel, přeskočit ji dokázal, ale opravdu nebyl schopen vysvětlit starému, poloslepému učiteli, že ani při nejlepší vůli při doskoku nemůže skončit ve stoji spatném s rozpažením, protože prostě žádné paty ani paže nemá. Nutno ovšem říci, že špatné známky ze skoku dostávala většina třídy, protože jim Žabák nastavil příliš vysokou laťku. Učitel nedal jedničku nikomu, kdo neskočil tři metry dvacet.

„Opičí dráha“, oblíbená disciplína jejich učitele, skončila fiaskem, protože Žabák na ní předstihl Goriláka o více než půl minuty. Gorilák, který tak náhle nepostrádal jen lidství, ale i opičství, se strašlivě rozzuřil a zavřel svého rivala do švédské bedny. V ní nebožák musel přečkat noc, protože jejich poloslepý učitel byl, jak se ukázalo, i hluchý jako pařez a chlapcovo zoufalé volání o pomoc na něj nemělo žádný efekt.

Příští týden při basketbalu se oběť pomstila. Poté, co Žabák nasázel 20 košů za 2 minuty hry, Gorilák vylezl na koš, který se rozhodl bránit vlastním tělem. Zápas po hodině hry tak sice skončil skóre 20:0 na koše, ale také 100:0 na Gorilákovy modřiny.

Ačkoliv po onom nešťastném incidentu s bednou byl Bagr i většina ostatních kluků na Žabákově straně, při basketbalu se skokan tak naparoval, že se veřejné mínění stočila na druhou stranu. Dokonce natolik, že se Bagr nechal Žabákovi přihrát místo míče a hryznul ho do ruky.

Když hráli fotbal, Bagr zažil mnoho nepěkných okamžiků, protože si jej ve vzniklé bitvě spolužáci každou chvíli pletli s míčem. Přestali až ve chvíli, kdy je za každý kopanec začal kousat do nohou. Poněkud to ovšem pokazilo celkový obraz hry. Hráči pak totiž běhali po hřišti sem a tam a snažili se míči za každou cenu vyhnout. Když Bagra přestalo bavit skórovat do prázdné brány, bavil se tím, že s míčem před sebou proháněl ostatní.

Po skončení hodiny byli spolužáci trochu naštvaní, ale tak nějak chápali, že si za to mohou sami. A hlavně se Bagra zastal Áťa, který řekl: „Co je, volové? Konečně jste si pořádně zaběhali, ne?“ S tím nemohli nesouhlasit. Zaběhali si opravdu parádně.

Áťa byl vůbec k Bagrovi neobyčejně přátelský. Hned na začátku mu nabídl, aby si sedl - na lavici - vedle něj, obhajoval ho před ostatními, a když Bagra v šatnách po tělocviku navrhl klukům, že se půjdou tajně koukat na holky, jak se převlíkají, byl jediný, kdo do toho šel. Ostatní se zbaběle vymlouvali s tím, že „nemají zapotřebí čumět na holky tajně“ a že „na Bzundu fakt čumět nemusejí.“ Bylo to směšné, protože jediný, kdo to opravdu neměl zapotřebí, byl právě Áťa, před kterým by se svléklo dobrovolně cokoliv, a protože v 5.Z bylo hned několik fakt pěkných holek, v čele se sexbombou Janou Ratoulovou.

Jana Ratoulová pocházela z velmi dobře situované rodiny. Její otec zastával místo starosty, matka byla známá vědkyně. Starší bratr se proslavil vynálezem permanentního gelu na vlasy a její mladší bratr chodil už od plenek v saku a kravatě. Janin strýc byl zakladatelem konzervativní asociace DOST (Děti: Osobnost, Svoboda a Transformace), jejímž cílem bylo připravovat děti na jejich budoucí profesní život, v němž si prostě nemohou dělat, co chtějí, no to pardon. V podstatě tak šlo o šikanování dětí při jakémkoliv projevu osobnosti či nezávislého názoru. Asociace DOST úzce spolupracovala s církví při vytváření koncepce školství a Janině strýci se dostalo nejednoho státního vyznamenání.

Jana se ovšem rodičům nevyvedla. Už v devíti letech vedla GLBT (Gang Líných Bestiálních Trotlů), místní skupinu sígrů, jejímž hlavním cílem bylo připravit děti na budoucí profesní život nezaměstnané spodiny. V jedenácti letech, krátce po první menstruaci, objevila krásy milostného vztahu. Ojela prakticky cokoliv, co jí přišlo do cesty.

Jana byla na svůj věk předčasně vyspělá, a to fyzicky, psychicky, sociálně... no, prostě... měla jako první kozy a šukala s Výfukem. Než vás napadnou nějaké nemístné asociace, Výfuk byl kluk z 9.Z. Této přezdívky se mu dostalo díky tomu, kolik vykouřil cigaret. Aspoň on to tvrdil.

Dobře situovaní rodiče bohužel málokdy považují za dobrou partii pro svoji dceru někoho, kdo si říká Výfuk. Nechali ho proto unést a vysadit na vedlejší kontinent. Jana jim to nikdy neodpustila a zvrhla se ještě víc.

Díky své historii Jana poznala všechny žáky a žákyně školy, protože postupně chodila do 2.A, 3.O, 4.P a nakonec 5.Z. Od umístění mezi Zatracené ji nezachránil ani vliv její rodiny. Ředitelka školy, jeptiška, již se přezdívalo „Mama Frigida“, argumentovala tím, že dívku, která ve svých dvanácti letech kouří, pije, souloží, mluví sprostě a týden co týden oznamuje bombu v budově školy, by prostě nevzali ani do pekla.

No, a kromě všech těchto předností byla Jana také tou nejkrásnější bytostí pod sluncem. Při pohledu na ni leckterý chlapec červenal. A nejen to. Gorilák měl při pohledu na ni tendenci nevědomky skákat po lavici a bušit si rukama do prsou, zničit všechny předměty v okolí a urazit hlavu každému, na něhož by Jana mezitím promluvila. Žabák se zase začal topit ve vlastním slizu vždy, když kolem něj prošla. Nejvíc její přítomnost činila problémy klukovi, který se jmenoval Ota, ale všichni mu přezdívali „Toporák“. Jeho životním neštěstím bylo, že trpěl syndromem „opačné topořivosti“, který spočíval v tom, že jakmile byl vzrušen, jeho penis zůstal zcela klidný, zato ztopořil celý zbytek jeho těla. Vzhledem k tomu, že mladík právě prožíval dramatickou část své puberty, většinu dne mohl být používán jako stojan na věšáky.

Toporák se při jedné hře na pravdu údajně svěřil se svojí sexuální fantazií, v níž měl sex s obryní s dvoumetrovou pochvou.

Dny ve škole byly, jak je z popisu celkem jasné, občas velmi zajímavé. Když totiž Jana odhrnula vlasy a párkrát zamrkala, třída byla okamžitě konfrontována pohledem na zcela ztopořeného chlapce, který se válel v hromadě slizu produkovaného jeho sousedem, zatímco po lavicích poskakoval Gorilák a bušil si pěstmi do hrudi, během čehož se všichni ostatní snažili schovat pod lavici. Někdy navíc Žabákův sliz dopadl na Bzundu, která v biologicky podmíněné reakci na hrozbu predátora vyskočila na okenní tabuli. Ta se pod její vahou samozřejmě poroučela k trávníku školního dvora, společně se zmatenou žákyní. Nejspíš proto byla třída Zatracených přesunuta do suterénu. Tady byla totiž okno jen pár centimetrů nad trávníkem, takže si Bzunda neublížila.

Tím, že takto zvýšili bezpečnost, však učitelé jen podpořili Janu, aby bez výčitek svědomí odhrnula vlasy a házela pohledy po třídě vždy, když se začala nudit.

Takže několikrát denně.

Nejméně oblíbeným předmětem v 5.Z bylo jednoznačně náboženství, jehož výuka spočívala v tom, že jim bratr Řehoř přednášel plamenné řeči o hrůzách pekelných, které je všechny čekají. Obzvláště Žabák propadal plačtivým záchvatům, když slyšel o kotlích plných vařící vody, u nichž, jak Řehoř neopomněl poznamenat, postávají francouzští čerti a s uslintaným chrochtáním „La cuisine Gourmet“ píchají do hříšníků vidličkami.

„Třído,“ oznámil jim při jedné takové hodině Řehoř, „na dnešek máme, vy zatracenci, v osnovách téma smrtelných hříchů. Víte, vy bando zlotřilců, co to jsou smrtelné hříchy?“

„Ne, ale zato vím, co jsou hříchy, za který se dostává přes držku,“ zašeptal Áťa a oba se s Bagrem potichu rozchechtali.

„Nevíte?!“ pokračoval Řehoř, „no jistě, jak byste mohli?! Když je nevědomě pácháte každý den, vy výměšky pekelných neřestí!“

„Pojď si zahrát veršovanej fotbal,“ zašeptal Áťa znuděně Bagrovi.

„Tak jo, vykopávej,“ odpověděl Bagr.

„Řehoř je debil,“

„bych se z něj poblil,“

„zase se nemyl,“

„a prdel neholil!“

„Je snad na lži něco k smíchu?!“ obořil se na ně Řehoř. Smáli se příliš nahlas. Oba zmlkli.

„Ptám se, jestli je na lži něco k smíchu!“

„Ne,“ zkusil to Bagr.

„Tak čemu jste se smáli?!“

„Ničemu...“

„Nelži mi! Viděl jsem, jak ses smál!“

„Nesmál. Já... tak vypadám pořád. To víte, jsem krosin, takže vypadám pořád tak trochu, jako bych se šklebil.“

„Jak se opovažuješ mi lhát hned poté, co jsem tady mluvil o smrtelném hříchu lži?!“

„Chcete slyšet pravdu, bratře?“ vstoupil do rozhovoru Áťa.

Řehoř se na něj znechuceně otočil: „Pravdu od tebe, Sát'o?“

„Áťo...“

„Všichni víme, že lžeš, podvádíš a rouháš se!“

„Přesvědčil jste mě, bratře Řehoři. Lhát se nemá, a proto vám rád řeknu pravdu. Chcete vědět, čemu jsme se smáli?“

„Chci.“

„Smáli jsme se tomu...“

„No?“

„...že máte chlupatou prdel!“

Prakticky celá třída propadla záchvatu smíchu. Řehoř zůstal klidný. „A jak by to asi zlouci jako vy mohli vědět, co?“ zeptal se ho, „že byste mě, vy chlípivé nádoby neřesti, tajně sledovali?“

„To ne,“ vyrazil ze sebe Bagr, který popadl dech dřív, než jeho soused, „říkali to kluci ze semináře.“

Následoval další záchvat smíchu. Gorilák spadl ze židle a propadl Sliznilem, beztvarou hnilobnou entitou, která teď křečovitě pulzovala. Žabákovi tekli sliz snad ze všech tělních otvorů a Amélii, dívce se zkušeností nepovedené augmentace, smíchy upadly obě nohy.

„Vy zrůdní zatracenci!“ rozkřičel se Řehoř, který zcela ztratil nervy, „všichni půjdete do pekla! Všech sedm smrtelných hříchů se jako černý mrak vznášejí nad vaší třídou! Ty, zrůdo,“ ukázal na Bagra, „budeš zatracen za tuhle lež! Ty, prase s hubou nevymáchanou,“ ukázal na Áťu, „budeš odsouzen za svoji pýchu! Tahle děvka Babylónská,“ ukázal na Janu

Ratoulovou, která mu spokojeně zamávala zpět, „je nádobou neřesti, chtíčem ovládanou! A vy všichni za vaši závist a nenávist! Za lenost, s níž přistupujete kučivu! Za to všechno vás Hospodin ztrestá ranami pekelnými! A bude se smát na nebesích a slastně se dívat na vaše nevýslovné utrpení, které bude daní za to, že jste se mu nepodvolili. Kajte se a prostě za odpuštění, vy zvířata! Plazte se před ním na kolenou, zrůdy!“

A s tím vyrazil ze dveří místnosti.

Třída se nezdála nijak otřesena. Plamenných řečí tohoto typu už jim dal Řehoř v minulosti tolik, že to s nimi mohlo jen těžko pohnout. Prostě jim začala dřív přestávka.

Jen Bagr byl poněkud zaražen.

„Co je s tebou?“ zeptal se ho Áťa, „snad toho trotla nebereš vážně?“

„To ne... já jen... jenom mě tak napadlo, že jestli je to, co ten trotl říká, pravda, skončit v pekle by měl hlavně ten jeho Hospodin.“

„Jasný. Hospodin je děsnej magor. Víš, proč odsuzuje do pekla všechny, co závidí, nenávidí, jsou líní, chlípny, lakomí, pyšní a lžou?“

„Proč?“

„Protože nemá rád konkurenci.“